

[Pürschel.]

slipper for Deklamationer som den, det ærede Medlem Hr. P. Munch i sin Tid gjorde sig skyldig i her i Rigsdagen.

Dernæst har jeg en enkelt Bemærkning til den højtærede Udenrigsminister med Hensyn til de fra Sverige hentede Tal. Jeg vil blot henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at „Svenska Dagbladet“ har gjort en Indsigelse mod Ministerens Beregningsmaade og betegnet det som Kuriositeter og visse Kunster. Jeg skal ikke gaa nærmere ind derpaa, men blot henlede Ministerens Opmærksomhed derpaa.

Dernæst gjorde Ministeren nogle Bemærkninger om, hvad der var passeret i Krigens Tid, og kom som saa ofte før med Undskyldningen om den gældende Lov og Københavns Befæstning. Dette indeholder jo ikke nogen Undskyldning for den store Udvikling, som Ministeren satte sig i Spidsen for, og som vilde være ganske uforsvarlig, hvis Ministeren under Krigen havde hævdet det tidligere radikale Synspunkt, at Københavns Befæstning var en daarlig Lynafleder, som vilde tiltrække Lynet. Hvis han den Gang havde handlet efter sin Overbevisning, var Udviklingen blevet en ganske anden. Men det turde man ikke. Man erkendte formodentlig, at dette var Skrivebordsteorier, som man ikke vovede at gennemføre i Praksis.

Ministeren gentog atter i Aften sin Udtalelse om, at den Bevogtning, man vilde stille op, ogsaa svarer til, hvad man i Krigens Tid havde. I Begyndelsen af August havde vi en Bevogtningsstyrke samlet paa ca. 58 000 Mand. Deraf laa i Jylland mellem 10 000 og 11 000. Og nu kan det ikke nytte noget, at man giver sig til blot at betragte de Styrker, der stod nede ved Grænsen, thi disse Styrkers Værdi voksede selvfølgelig betydelig derved, at der stod andre Styrker bagved. Derfor er hele den Betragtning, hvorpaa dette Forslag er bygget, uden Værdi, den er ensidig som det meste af, hvad der er anført til Støtte for den.

Ministeren talte dernæst som saa ofte før om Minespærringen af Store Bælt i August 1914 og sagde om den, at den kunde lukke nogle Timer. Derom vil jeg nu gerne sige, at der foreligger Udtalelser nok fra tysk Side om, at man ansaa denne Minespærring for alligevel at være af en ret betydelig Værdi. Det er nævnt i Memoirelitteraturen dernede fra, at det selvfølgelig var af stor Værdi, at selv om der kun var Tale om faa Timer, kunde disse for Tyskland være af ganske afgørende Betydning for dets Mulighed for at møde et engelsk Fremstød

gennem Store Bælt paa det afgørende Punkt, som Ministeren meget rigtigt har peget paa, ved den sydlige Udgang af Store Bælt. Det kunde være ganske afgørende. Derfor var det naturligt, at man fra tysk Side lagde megen Vægt paa at faa lagt Spærringen netop paa det Sted, at faa den lagt saa langt mod Nord som muligt for at have saa lang Tid at forberede sig i som muligt. Men i øvrigt er jo ingen, der kender Store Bælt og ved, hvilke Vanskeligheder dette frembyder for Besejlingen, i Tvivl om, at det vil være en ganske overordentlig vanskelig Opgave, selv med et forholdsvis svagt Forsvar af den udlagte Minekæde, at bryde igennem den. Naturligvis kunde det gøres med hensynsløse Ofre, men det vilde være Ofre, som meget let kunde blive alt for kostbare i Forhold til det, der skulde vindes.

Og det er netop denne Betragtning, som skal fastholdes, naar man diskuterer dansk Forsvarsvæsen, at det, det gælder om, er at gøre Forsøget paa at bryde det saa kostbart, at det ikke kan betale sig. Det er deri, Danmarks Sikkerhed, Danmarks Mulighed for at holde sig udenfor krigeriske Forviklinger ligger, meget mere end i Folkeforbundet.

Saa erkender den højtærede Udenrigsminister, at der i Udlandet adskillige Steder findes en Interesse for dansk Forsvarsvæsen og, som Ministeren sagde, ogsaa for en forholdsvis stærk Udvikling af det, men, siger Ministeren, kun ud fra en eneste Betragtning, nemlig at det vilde blive sat ind til Fordel for den paagældende Politikers Land i en given Situation.

Dér rører sig atter Ministerens underlige Syn paa dette. Thi det, der er Interessen fra Udlandets Side, er, at det danske Territorium, de danske Farvande, ikke af en Modstander udnyttes som Støttepunkt for Angreb paa den paagældende Magt. Det er det, der er Udlandets Interesse ved det, og det er det, som dette Forslag paa afgørende Maade kompromitterer. Thi dette Forslag vil berøve Danmark Evnen til at hævde sin Neutralitet, det berøver Danmark Evnen til i Udlandet at vække den Tillid, som gjorde, at vi blev holdt udenfor Krigen i 1914—18, nemlig Tilliden til, at dansk Territorium ikke vilde blive udnyttet, ikke vilde blive Udgangspunkt for fjendtlige Foretagender, navnlig imod Tyskland.

Og det er det, jeg gerne vil spørge den højtærede Udenrigsminister om, om han virkelig tror, at det vilde være lykkedes at holde Danmark udenfor Krigen i 1914, hvis Danmark havde ligget hen til fuld-